

τῆς διαπάνας ἐπενδύσεων, καλλιεργείας ἢ ἐμπορίας τοῦ προϊόντος. Αἱ μορφαὶ ἐπιδοτήσεων τῆς κατηγορίας αὐτῆς εἶναι σκόπιμον νὰ συστηματοποιηθοῦν καὶ ἐπεκταθοῦν.

Εἶναι σύνηθες τὸ θέμα τῶν ἐπιδοτήσεων καὶ εἰδικώτερον ἢ ἐπιδότησις τῆς τιμῆς νὰ συνδέεται μὲ τὸ θέμα τῶν τιμῶν ἀσφαλείας. Ἄν καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν ἢ ἐπιδότησις τῆς τιμῆς ἐνὸς ἀγροτικοῦ προϊόντος συνήθως πραγματοποιεῖται διὰ τῆς καθιερώσεως τιμῆς ἀσφαλείας ὑψηλοτέρας ἐκείνης ἢ ὅποια θὰ ἴσχυεν ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς σχέσεως προσφορᾶς καὶ ζητήσεως, ἢ ὑψηλὴ τιμὴ ἀσφαλείας εἶναι ἀπλῶς μία ἐκ τῶν δυνατῶν μεθόδων ἐπιδοτήσεως τῆς τιμῆς ἐνὸς προϊόντος.

Ἡ καθιέρωσις τιμῶν ἀσφαλείας

Ἡ τιμὴ ἀσφαλείας δύναται νὰ εἶναι ὑψηλὴ ἢ χαμηλὴ—ἐν σχέσει πάντοτε πρὸς τὰς συνθήκας τῆς ἀγορᾶς—δηλαδὴ δύναται νὰ περιέχῃ ἢ μὴ ἐπιδοτήσιν τῆς τιμῆς. Περαιτέρω, ἢ καθιέρωσις τιμῆς ἀσφαλείας ἐξυπηρετεῖ σκοπὸν διάφορον (ἀλλὰ ὄχι ἀσυμβίβαστον) πρὸς τὴν ἐπιδοτήσιν τῆς τιμῆς ἐνὸς προϊόντος, δηλαδὴ τὴν σταθεροποίησιν διαχρονικῶς τῆς τιμῆς, ἢ ὅποια συνεπάγεται καὶ βεβαιότητα τοῦ παραγωγοῦ ὅτι θὰ διαθέσῃ τὸ προϊόν του καὶ δὴ εἰς ὠρισμένην τιμὴν.

Διὰ πολλὰς κατηγορίας προϊόντων εἶναι σκόπιμον νὰ καθιερωθοῦν τιμαὶ ἀσφαλείας εἰς ἐπίπεδα τὰ ὅποια ἀνταποκρίνονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς τὴν μέσσην τιμὴν, ἢ ὅποια θὰ ἐπεκράτει κατὰ τὴν διάρκειαν δεδομένης χρονικῆς περιόδου εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀγορᾶν ἐὰν δὲν ὑπῆρχον ἐποχικαὶ ἢ ἄλλης φύσεως βραχυχρόνια αὐξομειώσεις εἰς τὸν ρυθμὸν παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως τῶν προϊόντων.

Αἱ τιμαὶ αὗται θὰ πρέπει νὰ ἀνα-

θεωροῦνται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν ὧν ἐπερχομένων βασικῶν μεταβολῶν εἰς τὰ δεδομένα τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως. Τοιαῦται τιμαὶ ἀσφαλείας δὲν περιέχουν ἐπιδοτήσιν. Ἐφ' ὅσον ὅμως κρίνεται σκόπιμον νὰ ἐπιδοτηθοῦν τὰ προϊόντα, θὰ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ κατὰ πόσον ἢ καλυτέρα μέθοδος ἐπιδοτήσεως εἶναι ἢ αὐξήσις τῶν τιμῶν ἀσφαλείας. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς ἐπιδιωκόμενους σκοποὺς. Ἐὰν πέραν τῆς εἰσοδηματικῆς ἐνίσχυσεως τῶν παραγωγῶν, ἐπιδιώκεται καὶ ἡ αὐξήσις τῆς παραγωγῆς τῶν ἐν λόγῳ προϊόντων, τότε ἀσφαλῶς μία δυνατὴ μέθοδος διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς εἶναι ἡ αὐξήσις τῶν τιμῶν ἀσφαλείας. Ἐὰν ὅμως ἐπιδιώκεται ἡ μείωσις τῆς παραγωγῆς τῶν ἐν λόγῳ προϊόντων, τότε ἡ εἰσοδηματικὴ ἐνίσχυσις τῶν παραγωγῶν θὰ πρέπει νὰ λάβῃ ἄλλην μορφήν.

Τὸ μέχρι τοῦδε ἐφαρμοσθὲν σύστημα ἐπιδοτήσεων, κυρίως ὑπὸ μορφήν τιμῶν ἀσφαλείας τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων, ἠνόησε τὴν διατήρησιν ἢ ἐπέκτασιν τῆς καλλιεργείας προϊόντων, τὰ ὅποια εἰς πολλὰς περιπτώσεις χαρακτηρίζονται ἀπὸ χαμηλὰς ἀποδόσεις καὶ συγχρόνως ἀπὸ χαμηλὴν εἰσοδηματικὴν ἐλαστικότητα ζήτησεως, μὲ συνέπειαν νὰ ἀντιμετωπίζουσιν σοβαρὰς δυσχερείας διαθέσεως αὐτῶν. Θὰ ἦτο δυνατόν μὲ τὸ αὐτὸ δημοσιονομικὸν κόστος νὰ ἐξασφαλισθῇ ἱκανοποιητικὴ ἐνίσχυσις τῶν ἀγροτῶν καὶ συγχρόνως νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν πολιτικὴ εὐνοοῦσα τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐπιθυμητῶν ἀγροτικῶν δραστηριοτήτων. Τοῦτο σημαίνει ὅτι αἱ ἐπιδοτήσεις θὰ ἦτο ὀρθόν νὰ κατευθύνωνται συγχρόνως πρὸς δύο στόχους: Τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ εἰσοδήματος τῶν ἀγροτῶν καθὼς καὶ τῶν δραστηριοτήτων ἐκείνων αἱ ὅποια θὰ συνετέλουν εἰς τὴν δημιουργίαν ἀνεπτυγμένης ἀγρο-